

Volt egyszer egy öreg

Volt egyszer egy öreg. Motoszkált, motyorékolt, néha kukorékolt, mert nagyon szerette a motoszkálást, motyorékolást, szerette a kukorékot, amikor hajnalban felébredt arra, hogy nem is alszik. Forgatta olyankor a forgathatót, nézte a villogót. Majdnem mindegy volt, mi a forgatható, mi a villogó, csak forgatódjon, villogjon, mert olyankor azt érezte, nincs egyedül. Ült a széken, csodálkozott, hogy még mennyi minden van, ami van, ő meg már lassacskán csak motoszkál meg motyorékol! Ilyenkor szokta a kukorékot, hogy gyerünk, mert sohasem végzek! Mászott a székre, mert ott bújt még benne a fiatalság a bőre alatt. Csak le ne ess, csóválta a fejét az öregség a gyógyszeres dobozból, ki szed össze? Ki rak össze? Senki, válaszolta kurtán a szék karfáján állva, és mászott tovább a szekrény tetejére a polcok lépcsőfokán. Ott bújócskázott az emlékekkel, hogy kukucs, százhárom, aki bújt, aki nem. Bemásztál a régi kazetták közé, kilóg a pántlikád, látlak, mondta benne a diadal. Csak nem egy verseskötetben rejtőzöl, dorgálta a megsárgult szerelmes levelet, túlságosan romantikus vagy még mindig!

Százhárom, ott vagy az alsó polcon, kiáltott a pöttyös szoknya ráncai közé simult titoknak, amit Sárika árult el neki még az iskolából hazafelé. Hát te nem is az én emlékem vagy, vagyis, de, az enyém, csak már rég elfelejtettelek, nem véletlenül, nézett szigorúan egy fekete plectsnire, mit keresel itt még mindig? Na jó, maradj, elférsz, de legközelebb jobban bújj el! Jé, hát te itt vagy, hallom a dörmögésed, kis csacsi medvé, hogy mennyire fényes még mindig a bundád! Nem ér, tegnap is a fényképalbumban lapultál, mondta a halovány reménynek, mert az is bújócskázott veled. A kisfiókban vagy, kiáltott a kiesett tejfog felé, a pókháló mögött lapulsz, százhárom, motyogta a régi kézfogásnak, harmadik fiók balra, mondta az ABC-s könyvbe bújt számárfülnek, te meg a csészék között, látlak ám, te meg a csillárba kapaszkodsz, szólt visongva, ott vagy, ott vagy, oda bújtál! És csak ömlött a szekrényből, a fiókból, a dobozokból a sok emlék, homokozó lapát színe, kisanadrág, cucli, nyári napok melege, hóesés borzongása, mosolyok és vicsorgások, ömlöttek ki mind a szobába. Hát te meg hol jártál?, kérdezte a papucsától, mert az is elbújt. Mit kerestél a hűtőszekrényben, ejnye, te, ejnye, hát ezért fázik úgy a lábam! Megfőzlek, megeszlek, mondta a papucsnak, de csak örömeiben, hogy megtalálta. Aztán sóhajtott egy jóleső meleget, és forgatta tovább a forgathatót, nézte a villogót, hogy ne legyen egyedül a halomba hordott emlékek tetején ücsörögve. Kaparászott, kukorékolt. Kukorékolása messze szállt, át az éveken, évtizedeken, át a falvakon, városokon, át elfüggönyözött ablakok üvegén, és felébresztette a reggelt.

SZABÓ ATTILA